

Arrest

nr. 120 225 van 7 maart 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 mei 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. D'HAENE, die *loco* advocaat W. FIERENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 oktober 2011 dient verzoeker een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als werknemer.

Op 5 december 2011 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 24 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing die een einde stelt aan zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoeker ter kennis gesteld op 3 juni 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:

Naam: G., H. J. A.

Nationaliteit :Nederland

Geboortedatum: (...)1970

Geboorteplaats: Groesbeek

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werknemer op 20.10.2011 en verkreeg de E-kaart op 05.12.2011. Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is.

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Op 08.03.2012 werd Dienst Vreemdelingenzaken ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. Betrokkene ontvangt sinds 01.10.2012 leefloon als alleenstaande.

Uit het administratief dossier en uit raadpleging van de RSZ-databank (dolsis) blijkt dat betrokkene tewerkgesteld was tot 23.08.2012. Nadien is hij hier niet meer gemeld geweest en bijgevolg dus niet meer aan de slag geweest.

Overeenkomstig de bepaling in art. 42 bis §2, 3° (wet 15.12.1980) dient iemand die onvrijwillig werkloos werd nog 6 maanden beschouwd te worden als werknemer en kan hij bijgevolg op die basis het verblijfsrecht nog behouden. Deze periode is heden reeds ruimschoots overschreden waardoor deze bepaling dan ook niet meer van toepassing is op betrokkene.

Voor zover hij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest.

Ook kan hij het verblijfsrecht niet behouden overeenkomstig de bepaling in art. 42 bis §2, 2° (wet 15.12.1980) gezien hij geen volledig en ononderbroken jaar tewerkgesteld was.

Bij gebrek aan enige economische activiteit diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking gesteld worden door de Belgische overheid en hij al een aantal maanden leefloon ontvangt, dient te worden vastgesteld dat hij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, wat eveneens een grond tot intrekking is.

Gezien deze elementen in het dossier dient er overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 40, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker in zijn synthesesmemorie het volgende uiteen:

"De reden van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken luidt als volgt:

(...)

Deze beslissing maakt evenwel een schending uit van artikel 40 §4 Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur zodat verzoeker zich genoodzaakt ziet de nietigverklaring te vorderen.

Artikel 40 §4 Vreemdelingenwet bepaalt immers:

§4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

In casu heeft de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte geoordeeld dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden voorzien in artikel 40 §4 Vreemdelingenwet voor een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied. Verzoeker voldoet immers nog steeds.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat verzoeker werkzoekende is in België en actief op zoek is naar werk waarbij hij wel degelijk een reële kans maakt om te worden aangesteld.

Verzoeker werkte tot 23/08/2012 en werd nadien onvrijwillig werkloos. Op 27/08/2012 (stuk 4) schreef hij zich reeds in als werkzoekende bij de VDAB. Sinds zijn ontslag is verzoeker ook actief op zoek naar werk en heeft hij reeds diverse sollicitatiebrieven verzonden (stuk 5).

Verzoeker wenst overigens te verduidelijken dat hij veel meer gesolliciteerd heeft dan de enkele brieven die hij thans nog kan voorleggen, hij ook een aantal keren op gesprek is mogen komen en testen heeft moeten afleggen maar dat hij niet alle bewijzen heeft bijgehouden.

Verzoeker maakt verder wel degelijk een reële kans om te worden tewerkgesteld gezien hij klusjesman is en hij in deze functie overigens reeds werkte van 10/10/2011 tot 23/08/2012.

Evenwel bemoeilijkt het feit dat verzoeker doof is zijn zoektocht naar werk waardoor het langer duurt voor verzoeker werk vindt. Nochtans is verzoeker een degelijk klusjesman .

Intussen vond verzoeker trouwens effectief werk, in principe vanaf 28/08/2013 (stuk 8).

Het is correct dat dit werk pas gevonden werd nadat de bestreden beslissing genomen werd doch dit gegeven toont wel aan dat verzoeker effectief een reële kans maakte om te worden tewerkgesteld doch de termijn mogelijk iets langer was rekening houdend met zijn auditieve handicap, wat evenwel door de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende werd onderzocht.

Bovendien beschikt verzoeker over voldoende bestaansmiddelen waardoor hij niet ten laste komt van het sociale bijstandstelsel, in tegenstelling tot wat in de beslissing gesteld wordt.

In de beslissing wordt immers ten onrechte beweerd dat verzoeker sinds 01/10/2012 leefloon als alleenstaande geniet en een onredelijke belasting vormt van het sociale bijstandstelsel.

Verzoeker heeft inderdaad op 01/10/2012 een leefloon aangevraagd bij het OCMW doch dit leefloon betrof een voorschot op de werkloosheidsuitkering van verzoeker die nog niet in orde was gezien zijn vorige werkgever lang gewacht heeft met het bezorgen van de C4 (stuk 6).

Bij beslissing van het ACV van 09/04/2013 werd de werkloosheidsuitkering van verzoeker uiteindelijk in orde bevonden en dit met terugwerkende kracht vanaf 23/11/2012 (stuk 7).

De intussen bij wijze van voorschot ontvangen leeflonen werden rechtstreeks via het ACV aan het OCMW terugbetaald zodat verzoeker vanaf 23/11/2012 een werkloosheidsuitkering heeft ontvangen en dus enkel voor de periode 01/10/2012 tot 22/11/2012 een leefloon kreeg.

Tevens bestond er nog een schuld aan de RVA in hoofde van verzoeker die gecompenseerd werd met de aan verzoeker toekomende werkloosheidsvergoeding waardoor hij een korte periode geen inkomsten had en in deze periode eveneens een leefloon werd toegekend.

Evenwel blijkt uit de beslissing van het ACV dat verzoeker sinds 23/11/2012 gerechtigd is op een werkloosheidsuitkering en hij dus slechts ruim anderhalve maand een leefloon genoten heeft zodat hij op datum van de beslissing wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikte en derhalve geen onredelijke belasting vormde van het sociale bijstandstelsel.

Ten onrechte stelt de verwerende partij thans dat de verklaring van het OCMW in verband met het leefloon dateert van 11/06/2013 en dus van na de bestreden beslissing zodat de Dienst Vreemdelingenzaken er geen kennis van kon hebben op het ogenblik van de beslissing.

De toelichting in verband met het leefloon is evenwel gebaseerd op de beslissing van het ACV van 09/04/2013 waarbij de werkloosheidsuitkering van verzoeker werd toegekend met terugwerkende kracht vanaf 23/11/2012. De beslissing van 09/04/2013 dateert van ruim vóór de bestreden beslissing zodat deze aan de Dienst Vreemdelingenzaken gekend was of diende te zijn op het ogenblik van de beslissing terwijl hiermee geen rekening werd gehouden.

Derhalve dient vastgesteld te worden dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken een schending uitmaakt van artikel 40 §4 Vreemdelingenwet gezien verzoeker wel degelijk voldoet aan de voorwaarden voor het verblijf voorzien in artikel 40 §4 Vreemdelingenwet.

Alleszins blijkt duidelijk dat de beslissing genomen werd op basis van verkeerde gegevens zodat dient vastgesteld te worden dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken een schending uitmaakt van de materiële motiveringsplicht gezien deze niet correct gemotiveerd werd omdat er bij de beoordeling niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, minstens werden de feitelijke gegevens niet correct beoordeeld waardoor er op onredelijke wijze tot de beslissing werd gekomen om het verblijf te beëindigen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel gezien de verplichting om beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954) niet werd nagekomen omdat men niet over de correcte informatie beschikte en oordeelde op basis van verkeerde informatie en aan verzoeker ook geen enkele informatie gevraagd werd vooraleer de beslissing te nemen.

Dat het enige middel tegen de bestreden beslissing bijgevolg ernstig is."

2.2 Met betrekking tot de materiële motiveringsplicht wordt herhaald dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de beëindiging van het verblijfsrecht, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoeker heeft op 20 oktober 2011 een aanvraag van een verklaring van inschrijving ingediend als werknemer of werkzoekende met toepassing van artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet.

Artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;"

De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 42bis van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§ 1

Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2

Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding."

Verzoeker betwist niet dat hij onvrijwillig werkloos is geworden op 23 augustus 2012. Hij betwist evenwel het motief dat hij geen reële kans zou maken op tewerkstelling binnen de Belgische arbeidsmarkt. Hij heeft zich op 27 augustus 2012 als werkzoekende ingeschreven bij de VDAB en hij heeft diverse sollicitatiebrieven verzonden. Als 'klusjesman' maakte hij weldegelijk een reële kans om te worden tewerkgesteld.

Artikel 42bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet stelt duidelijk dat de EU-onderdaan die onvrijwillig werkloos is geworden en zich als werkzoekende heeft ingeschreven bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening zijn statuut als werknemer ten minste zes maanden kan behouden. Verzoeker was

tot 23 augustus 2012 tewerkgesteld. Verweerder stelt op 24 mei 2013 (datum van de bestreden beslissing) vast dat verzoeker nog steeds niet aan de slag is en dat de periode van 6 maanden aldus ruimschoots overschreden is. Verzoeker die nalaat dit motief te weerleggen, maakt niet aannemelijk dat de beoordeling van verweerder dat hij geen reële kans maakt op tewerkstelling kennelijk onredelijk zou zijn. Waar verzoeker betoogt dat hij sinds 28 augustus 2013 is tewerkgesteld, wordt opgemerkt dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing wordt beoordeeld *in functie* van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Verzoeker kan verweerder bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met het stuk 8 van 28 juni 2013 bij het verzoekschrift gevoegd nu verweerder op het ogenblik van de bestreden beslissing van 24 mei 2013 geen kennis kon hebben van dit stuk. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze.

Verzoeker betoogt vervolgens dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt en niet ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel. Verzoeker betoogt dat het ontvangen leefloon slechts een voorschot was op zijn werkloosheidsuitkering. Hij stelt dat hij enkel voor de periode van 1 oktober 2012 tot 22 november 2012 een leefloon heeft ontvangen en bijgevolg slechts anderhalve maand effectief een leefloon heeft genoten. Verzoeker verwijst naar een verklaring van het OCMW in dit verband (stuk 6) bij het verzoekschrift gevoegd.

De Raad stelt vast dat in de verklaring van het OCMW (stuk 6), die overigens dateert van 11 juni 2013 en waarvan verweerder bijgevolg geen kennis kon hebben, uitdrukkelijk wordt gesteld dat verzoeker van 1 oktober 2012 tot 22 januari 2013 leefloon heeft ontvangen *“dat geen voorschot was”* en een bijpassing voor de maart 2013. Verzoeker kan bijgevolg niet worden gevolgd waar hij stelt slechts gedurende anderhalve maand leefloon te hebben ontvangen. Uit de verklaring van het OCMW blijkt immers dat verzoeker gedurende ten minste 3 maanden leefloon heeft ontvangen; leefloon dat geen voorschot was op zijn werkloosheidsuitkering. Het motief in de beslissing *“Bij gebrek aan enige economische activiteit diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking gesteld worden door de Belgische overheid en hij al een aantal maanden leefloon ontvangt, dient te worden vastgesteld dat hij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, wat eveneens een grond tot intrekking is.”*, is bijgevolg niet kennelijk onredelijk nu artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat er een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die niet meer voldoet aan de voorwaarden van ‘werknemer of werkzoekende’ en die een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Verzoeker die niet betwist werkloos te zijn sinds 23 augustus 2012 en die blijkens de stukken gevoegd bij het verzoekschrift minstens drie maanden leefloon heeft ontvangen, toont niet aan dat de beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze.

Een schending van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De zorgvuldigheidsverplichting dat verzoeker ook geschonden acht, houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing is genomen nadat verweerder overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht heeft gecontroleerd. Het is niet kennelijk onredelijk dat verweerder op basis van de stukken waarvan hij kennis had tot de conclusie is gekomen dat verzoeker op 24 mei 2013 niet meer kan worden beschouwd als werknemer of werkzoekende en bovendien een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel. De Raad stelt vast dat verzoeker aan de hand van de uiteenzetting in het middel niet aantoonde dat de feiten niet op behoorlijke en zorgvuldige wijze werden vastgesteld en evenmin dat de motieven kennelijk onredelijk zouden zijn. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN